

SALPALINJA

VIIMEINEN PUOLUSTUSLINJA 1940-1944

4

Salpalinja – the last line of defence

Puolustusvoimien ylin johto ryhtyi suunnittelemaan uutta puolustuslinjaa Neuvostoliiton rajalle välittömästi talvisodan jälkeen, sillä Karjalan kannaksen menetys oli heikentänyt tuntuvasti valtakunnan itärajan puolustusmahdollisuuksia. Päämaja määräsi maavoimien käskykirjeellä Salpalinjan rakentamisesta.

Salpalinjan linnoitteet rakennettiin 1940-41 ja 1944 kolmiosaiseksi: 1) katkeamaton puolustusasema Virolahdelta Luumäen Kivijärvelle, 2) vesistöihin tukeutuvat puolustusasemat Luumäen Kivijärveltä Saimaan ja Pyhäjärven kautta Pieliselle sekä 3) tärkeimpien tiesuuntien linnoittaminen Pieliseltä Jäämerelle saakka. Kunkin linnoitusosan rakentaminen oli yhden armeijakunnan joukkojen vastuulla. Raikuuseen sijoitettiin III Armeijakunnan johtokeskus, josta johdettiin Kerimäen alueen linnoittamista.

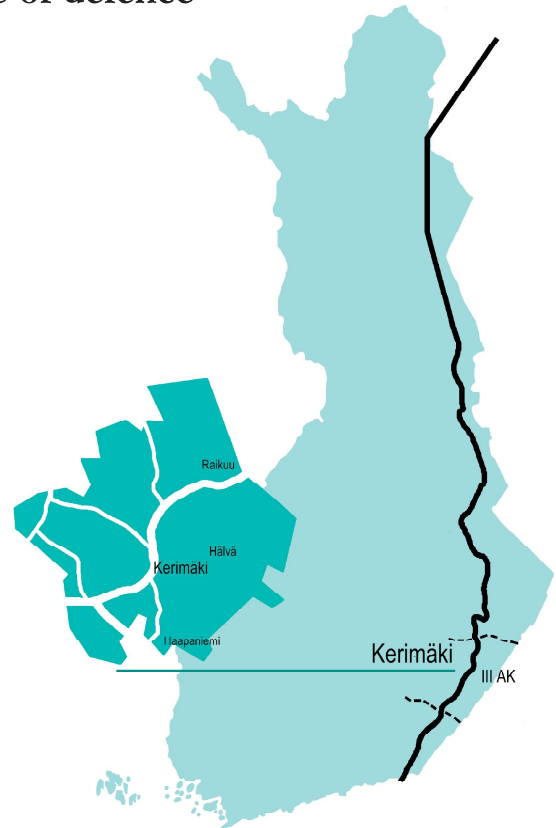
Kerimäellä salpalinjan päävarustukset rakennettiin Raikuuseen ja sivustavarustukset linjalle Haapaniemi – Patasalo – Vasatar – Mäkrä – Hälvä – Vehkasalo – Hevossalo – Rauvanniemi – Raikuu. Sivustavarustuksia rakennettiin myös tänne Veneenniemeen. Sivustavarustuksiin kuului tykkiasemien ja konekivääribunkkereiden välille kaivettu yhtenäinen taisteluhautaverkosto konekivääri- ja tulenjohtopesäkkeineen.

Raikuun kanavan länsirannalle rakennettiin 7 konekivääribunkkeria n. 200 metrin päähän toisistaan ja tämän lisäksi Uunraunion tien varteen rakennettiin 4 linnoitustykistöasemaa niinkään n. 200 metrin päähän toisistaan. Konekivääribunkkereiden ja linnoitustykistöasemien lisäksi Raikuun puolustusvarustukseen kuuluivat kaksiriviset hyökkäysvaunuesteet sekä erityisesti kanavan länsirannalle rakennettu n. 1½ km:n pituinen ja 3-4 metriä korkea ns. kylmämuurattu muuriestevyöhyke.

Vihollisen hyökkäys oli tarkoitus torjua päävarustuksilla betonibunkkereihin sijoitetuilla konekivääreillä ja panssaritorjuntatykeillä, linnoitustykistöasemaan sijoitetuilla rannikkotykeillä ja mörssäreillä sekä sivuvarustuksilla keveämmillä jalkaväen aseilla.

The supreme command of the armed forces started planning a new line of defence on the Russian border immediately after the Winter War, for the loss of the Karelian Isthmus had noticeably weakened the defence possibilities on the eastern border of the country. By a letter of command of the land forces, the headquarters ordered a new line of defence, Salpalinja, to be built.

The fortification of Salpalinja was built between 1940-1941 and in 1944 and it consisted of three parts: 1) there was an unbreakable defence position stretching from Virolahti to Kivijärvi in Luumäki, 2) there were defence positions relying on water ways from Kivijärvi in Luumäki to lake Pielinen via lake Saimaa and lake Pyhäjärvi, and 3) there was the fortification of the most

important parts of the road network from lake Pielinen all the way to the Arctic Ocean. The building of each of these parts was the responsibility of the groups of one army corps. The command centre of the third army corps, supervising the fortifying in the area of Kerimäki, was located in Raikuu.

In Kerimäki the main fortifications of Salpalinja were built in Raikuu and the flank fortifications on a line from Haapaniemi to Raikuu via Patasalo, Vasatar, Mäkrä, Hälvä, Vehkasalo, Hevossalo and Rauvanniemi. A joint network of trenches with machine gun and fire control nests dug between the emplacements and machine gun bunkers was a part of the flank fortifications.

Seven machine gun bunkers were built at the interval of 200 meters on the west side of the canal of Raikuu. In addition, four fortress artillery emplacements were built at the interval of 200 metres on the side of the road to Uunraunio. In addition to these, the defence fortifications in Raikuu consisted of two-rowed tank obstacles and an area of wall obstacles built of bricks, in particular. The latter was built on the western side of the canal and it was about 1,5 kilometres long and 3-4 metres high.

The aim was to repel the enemy's attack with the help of the machine guns and anti-tank guns placed in the concrete bunkers in the main fortifications, coastal guns and mortars placed in the fortress artillery emplacements, and with the help of the lighter weapons of the infantry in the flank fortifications.